

Goor, 18 augustus 2015

Aan de Commissie van V&J

Betreft: Ronde tafelgesprek 10-09-2015 in het gebouw van de Tweede Kamer waarvoor ik ben uitgenodigd als voormalige afstandsbaby en namens mijn moeder als afstandsmoeder.

Ik wil graag het woord doen als voormalige afstandsbaby en namens mijn moeder (90 jaar oud inmiddels) die afstandsmoeder is door toedoen van de Rooms Katholieke Kerk.

Ik ben twee weken na mijn geboorte onder dwang van vertegenwoordigers van de R.K. Kerk weggebracht door mijn moeder naar Kinderthuis Rustoord in Oisterwijk.

Vernedering voor mijn moeder, werd voor haar beslist (niet haar keuze)

Toen ik acht maanden oud was kon mijn moeder de kosten van het levensonderhoud niet meer betalen: daarom ben ik meegegeven door de nonnen aan een ouderloos echtpaar (geen documenten hierover beschikbaar.)

Dit werd weer voor haar beslist en voelde weer als een vernedering dat ze niet voor mij mocht en kon zorgen. We weten nu dat in Rustoord veel geweld en misbruik is gepleegd door nonnen en pastoors.

Toen ik 17 jaar was, bleek bij de oproep voor militaire dienst dat mijn naam geen Hoek was.

Op 21 jarige leeftijd heb ik mijn biologische moeder gezocht en gevonden.

Zij heeft een enorm schuldgevoel naar mij toe dat ze me moest afstaan/weggeven.

Zelf heb ik niet het echte moedergevoel naar haar toe omdat ik haar opvoeding heb gemist.

Twee vertegenwoordigers van de R.K. Kerk hebben mijn moeder na de afstand opnieuw enorm gekwetst. De eerste was de pastoor van het dorp waar ze woonde. Hij heeft haar kort na mijn geboorte veroordeeld om haar zwangerschap en haar daarbij onzedelijk betast. Zeven jaar later verbood de pastoor van de parochie waar ik woonde haar bij aankomst in Goor om mij te blijven bezoeken en stuurde haar terug naar huis.

Mijn moeder neemt alle leed haar aangedaan mee in haar graf. Ze heeft veel verdriet en kan niet spreken. Mijn biologische vader was twee maal zo oud als zij en heeft haar misbruikt. Ze wil op mijn vragen over hem verder niet ingaan.

Wederom een teken hoe diep dit zit en hoeveel verdriet je iemand kunt aan doen.

Bert Kreemers namens de commissie HEG noemde in 2014 ons verhaal geen fysiek en psychisch geweld in zijn mails aan mij. Ook de bisschop van Rotterdam weigerde erkenning en excuses.

Weer een tegenslag dat wat ons is aangedaan niet serieus word genomen.

Onze wens is dat we eerherstel, erkenning en genoegdoening krijgen en dat de R.K. Kerk en haar vertegenwoordigers inzien dat zij het zijn die de misstappen hebben begaan.

Ik hoop dat ik de tijd krijg om het verhaal van mijn moeder en mij mondeling te mogen toelichten tijdens het ronde tafelgesprek.

Hoogachtend,
J.H.H. (Henk) Hoek